

ere 3 dræbte, ved Rangering af Tog og Maskiner 5; og ved uforsigtigt at passere Banen 4. Altsaa de 7 af de 12 ere dræbte ved Uforsigtighed. Men hvad vil Uforsigtighed her sige? Jeg har den Opfattelse, at saaledes som alle de Reglementer og Bestemmelser, som Jernbanefunktionærerne have at rette sig efter, ere, vil man vistnok i de allerfleste Tilfælde, hvor der forefalder Ulykker, kunne sige, at de forulykkede have handlet i Strid med Reglementerne, og det derfor er ved Uforsigtighed, at de ere komne til Skade. Men paa den anden Side kunde det gerne være, at hvis Funktionærerne fuldt ud vilde handle i Overensstemmelse med Reglementerne, vilde man fra Statsbanernes Ledelse træffe Forholdsregler mod Funktionærerne. Der var jo en Tid stærkt Tale om en Obstruktion, der netop skulde bestaa i, at Funktionærerne nu vilde sætte sig for strengt at overholde Reglementerne, og det syntes man meget ængstelig for, navnlig paa det Tidspunkt, hvor der var Tale om at gøre det, nemlig i Juledagene. Jeg vilde for mit Vedkommende ogsaa være meget ked af, om Funktionærerne toge sig for at overholde Reglementerne saadan, at det faktisk betød, at vi ikke kunde køre. Funktionærerne paastaa jo, at i det Øjeblik, de virkelig vilde overholde de Bestemmelser, de have at rette sig efter, vilde man kun kunne gennemføre Halvdelen af de planmæssige Tog. Men det forekommer mig, at den bedste Maade, hvorpaa baade dette og — det vil jeg sige til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) — de skarpe Udtalelser i Funktionærernes Presse, som han beklagede sig over, kunne undgaas, er ikke den, at man er indigneret derover, men den, at man hurtigst muligt fjerner Aarsagerne til, at Funktionærerne udtale sig saa stærkt. Jeg kan godt forstaa, at man ikke kommer i Harnisk, naar man ikke er nødt til at leve under de Forhold, hvorunder adskillige Funktionærer leve, og som jeg har skildret ved Eksemplet med Portøren fra Lyngby. Men naar man, som Funktionærerne og deres Tillidsmænd, har prøvet og ved, hvad det vil sige at leve under saadanne Kaar, kan man udmærket godt forstaa, at naar de Aar efter Aar have ventet paa Forbedring af deres Kaar og have hørt den ene efter den anden erklære, at den Lønning, de have, er for lille, og de saa se, at det eneste, der bydes dem, er en Kommission, blive de vrede og give denne Vrede Udtryk i en skarp Tone i den Presse, som skal være deres Ordfører. Jeg

vil derfor meget henstille til dem, der nødig se et saadant Sprog i deres Presse, og til dem, der ere ængstelige for Obstruktion, for, at Funktionærerne skulle benytte sig af Reglementets Bestemmelser efter Ordlyden, at de bidrage hurtigst muligt til at faa fjernet Aarsagerne til den Utilfredshed, der er blandt Funktionærerne. Naar vi alle ere enige om, at Lønnen er for lille, maatte vi dog nok kunne blive enige om at gøre den større.

Saa siges der ganske vist, at det Ændringsforslag, der er stillet af et Mindretal i Finansudvalget, er jo ikke noget, der endelig vil afhjælpe det Misforhold, der i Øjeblikket er. Det er det ganske vist ikke, men hvis det bliver gennemført, vil det dog bøde paa nogle af de allerdaarligste Lønninger. Jeg vil derfor indtrængende opfordre Medlemmerne af det høje Ting til at stemme for dette Ændringsforslag, og jeg vil sige til Medlemmerne af Reformpartiet og til Medlemmerne af det moderate Parti. Ganske vist ere jo deres Finansudvalgsmedlemmer gaaede imod det Ændringsforslag, som Socialdemokraterne og det radikale Venstre have stillet, men nu har Højre jo givet dem et udmærket Eksempel paa, hvorledes man kommer udenom sine Finansudvalgsmedlemmer. Jeg vil derfor tilraade Medlemmer af Reformpartiet og Medlemmer af det moderate Venstre, som synes, at Funktionærerne trænge til den Forandring, der er foreslaaet, at følge Højres gode Eksempel i dette Tilfælde. Det er saa sjældent, at det giver et godt Eksempel. Saa er der stor Sandsynlighed for, at vi kunne faa den foreslaaede lille Forandring gennemført.

Christian Rasmussen: Spørgsmaalet om Huslejetillæg til Funktionærerne ved Statsbanerne i 12te, 13de og 14de Lønningsklasse har allerede været drøftet i ret stor Udstrækning under disse Forhandlinger, og jeg finder det naturligt, at det er drøftet ret indgaaende. Thi det er et Spørgsmaal, der har en overordentlig stor Betydning for de Mennesker, det omhandler. Jeg skal imidlertid ikke komme synderligt ind derpaa, men blot yde min varmeste Tilslutning til de Medlemmer, der have anbefalet og søgt denne Sag løst paa en for Funktionærerne tilfredsstillende Maade. Jeg er for mit Vedkommende overbevist om, at man ikke faar Fred, forinden man løser dette Spørgsmaal, men at man tværtimod i meget betydelig Grad vil øge Misfornøjelsen fra Funktionærernes Side mod